

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS

RINCON 121

Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya.	" 0.60
Exterior	" 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, SETEMBRE 25 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retart ó falta en l' envió del periódich, ho posin en concixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

ÍNTIMAS Y QUADRETS

D' EN FRANCISCO BARTRINA

Ún dels poetas que ab mes rahó poden anomenarse aixís dins del camp tant florit de la literatura catalana (y fora d' ell, perque la poesia, "llenguatje dels deus", es universal) es en Francisco Bartrina, nom que, per analogía, porta á la memoria lo de son germá Joaquim, malaguanyat poeta, de poderosa imaginació qu' encara ploran las lletres. Las relacions de parentiu que unian als dos poetas no corresponian en lo terreno literari; al costat de 'l esperit indomable, provocatiu é incrédul del darrer, contrasta la delicadesa y suavitat del primer, com l' oreig suau

y joganer contrasta ab lo impetuós huracá.

Aquesta delicadesa de sentiment, se demostra ben clar en la darrera collecció de poesías d' en Francisco Bartrina, "Íntimas y Quadrets". Allí no hi busqueu aquella inspiració que, segons los compendis de Retórica, es un foch sagrat, arrebatador que transporta l' ánima á regions ideals com per art d' encantament; la inspiració d' En Bartrina no es foch, es l' ayre tebi de la llar tranquila en las nits d' hivern, que atreu agradablement l' esperit y li revela tota la poesia de las encisadoras escenas de la vida pagesa; y quan pren lo tó elegíach no es com la ardenta pena que poch á poch ó d' sopte consum l' esperit, sino que plora al germá mort ó á la anyorada Roser ab un calor que (si val la comparació) sembla lo de las sendras que han sigut fa poca estona amorós caliu.

Y si en las poesías d' En F. Bartrina es tan encantador aquest sentiment que 'l caracteriza y destaca á son autor del quadre de las mitjanías, es encara mes poétich y atractivol pels amadors de la verdadera bellesa y pels que buscan en sa contemplació emocions sencillas, la sinceritat del mateix sentiment, la ingenuitat que sempre respira.

Als que consideran gran defecte que l' poeta siti massa sovint entre sos delicats conceptes, noms propis, alguns d' ells vulgars, los hi recomaném que s' fixin ab molta insistencia en aquesta ingenuitat y de segur alabarán lo que avans consideravan digne de aprobació. Perque l' poeta no deixa volar la bella fantasía per las esferas superiors de l' ideal absolut, per ahont solen divagar altres imaginacions genials (si aixís pot dirse) ó febroscas, sino que com hem indicat busca en la "realitat" y en l' element mes aviat objectiu que subjectiu (dispensin las expresions) tota la tendresa de sa poesía. Al fixar sa imaginació en la realitat per mes que la idealisi ab suavíssimas tintas no pot oblidar lo nom de las personas ó cosas "reals" objecte de sa idealisació y plé de la ingenuitat esmentada, los anomena tal com son, sens cap ficció que, segurament, ell creu que desvirtuarían gran part del efecte estétich de sa poesía.

Com se desprén del títol, la collecció d' En Bartrina se divideix en dugas parts: la una conté las "íntimas" y l' altre 'ls "qüadrets". No aném á analizar, perque fora tasca casi impossible, á no copiar ratlla per ratlla tot lo volum.

Las ideas generals que hem apuntat son aplicables á las dugas parts y llevat del difícil anàlisis á que 'ns hem referit, no poden apuntarse ideas particulars á cada una de ditas parts; perque son casi indénticas en caràcter, tant, que casi totas las poesías que las componen podrian figurar indistintament en las "íntimas" ó en los "qüadrets". No obstant, la diferencia poch ó

molt acentuada, hi existeix, com se desprén de sa diferencia y especial denominació.

Per acabar y perque nostres lectors puguin ferse cárrech d' una manera pràctica del art y delicadesa d' expresió ab que en Francisco Bartrina sap desenrotllar una escena tristíssima, copiem lo següent quadret, titolat "¡Pobreta!"

Sola, plora que plora,
s' está l' Agnés fa sis horas
al costat del seu pare agonisant.....
Res d' estrany té si 'l dol ara l' acora;
¡se l' estimava tant!

L' última revivalla
fa 'l vellet y badalla,
y á sa filla li diu:—¡no ploris mes!
Després la mira y li somriu, y calla,
y 's mor, tot fentli un bes.

Lo ventet entreobria
la finestra, y movia
ab suau vayvé lo cobrellit del mort.....
y s' apagaba 'l llanto..... y s' ohia
de la pobreta 'l plor.

Aquesta bellíssima poesía sols presenta al poeta baix un de sos aspectes. Si 'l lector vol veurel de cos enter y assaborir al mateix temps poesías verament sentidas, qu' honran nostra literatura, li recomaném la adquisició del tomet que 'ns ocupa.

E. MOLINÉ

(De *L' Arch de Sant Martí*)

M A T T A R

(de C. d' Abreu, poeta brasiler.) (1)

Si haig de morir, quan just comenso á viurer,
¡Senyor! que no sia já,

que vull sentir al allunyars la tarde
lo cant del saviá. (2)

¡Senyor! ho sento, ja veyeu com moro
aquí en llunyana mar
feu que visca ¡mon Deu! torneume prompte
las ditxas de ma llar.

Que la terra estrangera, en res iguala
á ma casa felis,
ni valen lo qu' un sol bes de ma mare
tots los tresors d' aquí.

Doneume 'ls camps que greus recorts ne guar lan
de mos anys d' infantesa,
y de ma tomba sia llosa muda
l' hermos cel de ma terra.

Si haig de morir quan just comenso á viurer
¡Senyor! que no sia já,
qu' en bosch de taronjers ourer ansio
lo cant del saviá.

Vull veurer aquell cel de la mia patria
tan somrient, tan pur,
ab los núvols rosats que color donan
á las terras de Sur.

Sota 'l doser qu' ofereix lo cocotero
á la plácida ombra,
vull veurer com lleugera juguineija
la blanca papallona.

A la vora del riu vull jo sentarme
una tarde d' Abril,
y escoltar del pervindre la veu dolça
al acostars la nit.

Vull morir rodejat de las fragancias
d' un clima tropical,
y escoltá en l' agonía 'l ritme tendre
de l' estrofa natal.

La blanca lluna que 'ls verts camps plateja
ma creu platejará,
y felis dormiré mon últim somni
ben aprop de ma llar.

Los rius en son transcorre, ab greu tristesa
plorarán tots per mí,
vetllarán mon somni 'ls amors tendres,
qu' en ma terra tinguí.

Si haig de morir quan just comenso á viurer
¡Senyor! que no sia já,
que vull sentir al allunyars la tarde
lo cant del saviá.

JOSEPH ARTÁL.

Montevideo 19 Septiembre 1887

(1) No sé si he sigut lo primer, pero estich segur d' haber sigut un dels primers que han donat á conèixer en nostra hermosa parla produccions escrites en l' idioma de Camoens y de Berra Junqueiro; es per aixó que considero oportú dir algunas paraulas del poeta que al sentir l' ausencia de sa patria, m' ha fet pensar una volta mes en la meua que tan anyero, y ha posat en mos dits la ploma per fer conèixer en catalá una de sas produccions mes preuhadas.

C. d' Abreu vá morir ja fa alguns anys en Rio Janeiro; la mort lo va segá á la mateixa edat que 'n Bartrina, Campamá, Casas y alguns altres poetas catalans qu' encare recordem ab llágrimas.

Entre 'ls poetas del Brasil, Abreu formaba en primera fila, y de sa lira que polsaba ab má mestre y de grandiosa inspiració, feu sentir y admirar composicions verdaderament notables.

Al sostindre las primeras lluytas per la vida, ja va sentir minada sa existencia per una malaltía de las que causan mes víctimas, la tísis.

Sa familia l' obligá á fer un llarch viatge, buscant en los aires del mar y en lo cambi de clima un remey al mal qu' amenassaba de mort al jove poeta, y Abreu s' embarcá dirigitse á Lisboa. Allí, malaltís, en terra estrangera, y anyorant sa patria, va escriurer la composició que traduhida ab la major fidelitat ofereixo avuy á mos amichs de LA GRALLA.

No 'ls vull elogiar *Ma llar*, sols los diré: llegéixinla

C. d' Abreu, va retornar á sa patria hont poch temps després tancá sos ulls per sempre y com desitjava de tot cor vá

.....morir rodeixat de las fragancias
d' un clima tropical,
y escoltá en l' agonía 'l ritme tendre
de l' estrofa natal.

J. ARTÁL

(2) Lo rossinyol del Brasil.

SOMNI

—

Era de nit: brillejaban
 los estels en la foscura,
 las colomas marrucaban
 y del campaná ab tristura
 deu horas lo vent portaban;
 tot á mon vol fent basarda,
 m' inspiraba un sentiment
 que ab recansa encare esguarda
 mon cor, y cerco amatent
 oblidarlo ¡y tant que 'm tarda!
 tot me deya ab invencible
 forsa que en vá rebutjaba,
 gosa aquí de lo *impossible*
 y 'l goig 'm martiritxaba
 ab intensitat terrible.

¿Qué passaba donchs per mí
 que ab veu aspre é imperiosa
 me condemnaba á sufrir?
 Era forma miseriosa
 que no sé com definir.

¿Per quina estranya raresa
 del ambient al dols contacte,
 ab mes dolsa sutilesa
 sempre vaga, sempre abstracte,
 me mostraba sa bellesa?

¿Vana forma del deliri
 que mos sentits encisaba,
 despedint perfums del lliri
 que en altre temps aromaba
 ma corona de martiri!

¿Tonta forma passatjera
 qu' ab recorts d' amarga fel,
 me voltaba falaguera
 cambiant de ma vida 'l cel
 per una boija químera!

¿Ay de mí! era que 'l cor
 á somniar altre cop tornaba,
 altre cop sentia amor,
 amor qu' en vá rebutjaba
 puig creixía ab un record!

HORACI FLACH.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON RETRATO

Psich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
 á fi de deixar probat,
 qu' alló de que un no s' coneix
 á sí mateix, no es vritat.

(Continuació)

—

Al cap d' un any entraba en lo port de la Habana. Era lo 21 de Desembre de l' any 1885; lo dia 31 del mateix mes, me presentaba á exámens y sortia aprobat ab la nota d' «molt bó».

No cal dir si era gran ma alegría al veurer coronats los meus afanys per la millor de las recompensas. Aquella nit vaig estar de gran *farra* ab los meus companys. Després de la festa en lo café de 'n *Peys* hi hagué bonament tot alló que se pot permetrer á un jove de 19 anys, sens faltar á las mes rudimentarias lleys del bon viurer. Vull dir que la diversió de totas aquellas horas, no s' interpreti per una orgía ni molt menos.

Lo dia 5 de Febrer, sortia ab la corbeta «Porvenir» cap á Nova Orleans en qual port hi arribabam lo 10 del mateix mes. Venia ab lo barco un altre agregat á qui li faltaba un viatge per titolarse, tan bon xicot, que qualsevol al tractarlo, l' haguera estimat. Se deya Pau. Lo dia de la arribada á la boca S. O. del Mississipi feya un fret que gelaba 'l foch. A la nit estant de guardia sols, va atracar un bot á veurer si li voliam comprar ostias y després de fer preu, embarcabam un barril que á lo menos pesaria un quintá.

Com la gassussa apretaba estimulada per la falta de caló, comensárem un y altre á tren-car aquell marisch y 'ns ne ferem un tip que ab un xich mes nos costa altre cosa pitjor que fer lit. ¡Quinas ostias Deu meu! may he vist una cosa com alló.

Al sendemá deixabam aquell deliciós siti y á remolch de vapor empreniam lo camí riu amunt arribant á las 36 horas á Nova Orleans.

Com hi anabam en lastre y lo carregament ja estava á punt, no demorarem molt temps; però ab tot no per aixó deixá d' oferirme tema pera que pugua contar alguna cosa de la ciutat capital de Louisiana.

No sé si per lo molt fret que 's deixaba sentir ó per lo cambi subtat d' un clima com lo de la Isla de Cuba, jo no 'm trobí molt bó may, aixís es que casi no sortía de bordo.

Una tarde en Pau me diu, aquesta nit has de anar ab nosaltres á un café cantant; sentirás cants com 'ls que has sentit á Barcelona.

—Bueno li diguí, y aixís ho férem. Després de sopar, sortírem y sens pararnos en cap part ferem cap al dit café.

Lo servey del establiment, estava encarregat á noyas, tan ben acostumadas, que sempre que 'ns servian alguna cosa, ho feyan per partida doble: ne portaban pèl qui demanaba y per ellas. No cal dir que qui pagaba era 'l pobre llátzer que demanaba per ell. Una d' aquestas al cap d' una bona estora de conversa, ella en inglés y nosaltres en espanyol, (sense que ni un ni altre sapigués lo que deyan) cridá á un altre amiga que xapurrejaba nostra llengua y li digué que 'ns demanés si volíam acompanyarla perque vivía lluny.

Accedírem y al cap d' un quart ja rodabam per aquells carrers ahont á cada 50 canas hi havia un mal fanal de petroli. Éran si fa ó no fá las 12 de la nit.

Anabam á la bona de Deu caminant y may acababam d' arribar á puesto fins y tant que cansat vaig á dir á en Pau ¿sabs que mes? jo no estich per fer mes los gegants. Per tota contesta me digué —Bueno ja la acompanyará jo sol—Al cap de poch rato d' aixó li diguí: mira Pau, ans que tot, pensa que som en terra estranya y fem cosa mes' estranya encare; acompanyar á una dona quan se troba sola en un lloch perillós, si no fa valent fa home que defensa la debilitat contra la forsa bruta; pero aixó per mi no resa ab la dona que no coneixém mes que d' un moment y observa que per lo carrer qu' ara passém, ja hi hem passat un altra vegada —¿Y que contas?—¿Que conto? qu' aquesta fulana 'ns porta ahont 'ns arreglarán las peras á istil yankee. Com era tan bon xicot, no creya ab res fins que ho veyá y com entre tots dos no ve-

yam mes enllá del nas per la falta de experiència, ab tot y lo estrany del cas seguíam á la que en vritat no acompanyabam, sinó que 'ns acompanyaba.

M' habian dit que 'ls yankées tot ho arreglaban á cops de punys; podeu jurar que no es del tot vritat.

Per fí arribarem allá hont vivía. Ni sé lo carrer ni varem saber may mes la casa.

Ja enfront nos despedíam; pero ella de totas passadas volia que entressim; com 'ns hi negarem trucá á la porta y de la manera que ho feu interpretárem que estava enutjada per la falta de cortesia que al fí del viatge notaba en nosaltres.

¡Amichs de Deu! s' obra la porta y sense dirnos per qué ni com, no en inglés, sino en llengua que tots dos enteníam massa, se 'ns volia obligá á entrar

Ganivet en má un fulano fentse 'l pinxo, volia que acompanyéssim á aquell bona noya fins á dalt de sa casa, pretextant que si la habíam acompanyada fins la porta del carrer demanantho ella, ell podia exigir que l' acompanyassen fins la porta d' hont s' hostatjaba.

Las rahons no eran del tot malotas; però en Pau que portaba un bastó li semblá qu' ell podria contestarlas millor en sa llengua estrident y seca que no nosaltres ab la nostra. Dit y fet; per tota resposta, alsa 'l gayato 'l deixa caurer, topa ab lo cap del pinxo y un crit mes sech que la garrotada, acabá aquella escena semi-trágica.

Sense deturnarnos apretém lo pas, deixant á la bona mossa cridant socorro y sortí tinguérem que per aquells encontorns la policia tan amatent en tots los cassos en los E. Units, brillaba com los fanals del carrer, sinó lo que faltaba de nit prou ho aném á passar en Pau y jo á la Comissaría.

IMORTAL

—
Sembla ah'í, qu' amorallada
dintre l' ahaul no suda
vaig donarte 'l darrer bes,
mentre 'l llanto m' abraçaba,
y mon cor ne murmuraba,
«ja no la veurás may mes.»

Sembla ahir, que jo 't tenia
per las mans, y no sabia
lo crudel que la mort es,
y dormida cuant te creya,
ofegaba 'l cor que 'm deya;
«ja no la veurás may mes.»

Sembla ahir, que la mort fera
vá trobarte en sa carrera
fente caurer baix son pes,
y en mon cor deixá grabada
ta memoria benhaurada
«que no oblidaré may mes.»

JOSEPH ARTAL.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

“LO CEGO”

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració
dels Jochs Florals

CAPITOL VX

L' aubada

Es una nit de 'ls primers dias del mes de maig, mes poétich y florit y de grats recorts pe 'ls felibres y aimadors de las lletras catalanas.

Un silenci tan sols trencat de vers en tant per la remor que feya 'l fresch oratje al passar per entre 'l fullatje de 'ls arbres, era 'l que regnaba en la vila en tals horas.

La riera ab baixa y mormoladora fressa may trencada, donaba só suau en lo concert de tant bella nit, digna de la Música y Poesía.

Los jolius rossinyols ab sas may iguals *passadas* que desde 'ls cims de 'ls álbas veurers á la riera, aixecaban al cel, eran la primera aubada qu' al despertar la Terra feya sentir per medi de 'ls arpejjats cantors, com

himne de gratitut al Creador de tanta maravella.

Lo cel seré y enmantellat de munions d' enlluhernadoras estelas enteladas de tant en tant per fíns y cendrosos celatjes esterrufats com puntas catalanas, moguts pel ventet volaban d' un cap al altre del espay,...convidaba á la contemplació del amor infinit per tot lo creat.

La lluna que 's trovaba en lo quart creixent, tenia la forma d' un trinxant ó de tallada de meló; figurant al mitj d' ella, un ull y nasset perfilat com los qu' hem vist pintats, d' odalisca de mussulman serrallo. Era la única figura que 's veyia en tal hora y en mitj d' aquella poética soletat.

Serian poch mes, poch menos, las dugas de matinada, quan de sopte s' oiren los tochs de duas guitarras qu' acompassaban lo *temps* pera donar entrada á un cant per un sol.

Nosaltres, que, com ja havem dit estém en tot lo que fassin tots, ó qualsevol de 'ls personatjes que 's móuhen dins lo present llibre, estem enterats de la cansó, qual lletra es la següent:

¡Vora ahont reposa
la verje preciosa
que té mon pobre cor empresonat,
cantar vull la pena
que forta cadena
de flors, li dona á l' amor de mon fat!

¡Plé de melangía
per ma dolsa aymia
que dorm somniant á son fael aimador,
qu' aprop s' hermosura
li canta ab dolsura
desitj d' esperar, del mes pur amor.

¡Desperta, Maria,
que l' ánima mia
aixeca 'b sos cants, sos ays fins al cel!
kl' aqueixa manera
oh! nina encisera,
tal volta 'l Deu just premihi mon zél!

¡Jo sé que m' estimas!..
¡jo sé que tú mimas
recorts y diadas que 't féren sufrir!..
¡confia, Maria,

que no es lluny lo dia
que gosis bons fruits avants de morir!

¡Adeu, donchs, Marieta!

¡Adeu, verjinetal!

ja la llum d' alba 'n Orient ha nascut.

¡Jo t' am foll y cego,

y sempre á Deu prego

te dóni al cor pau, amor y salut.

Termenada la cansó y quan los *tocadors* anavan á comensar de nou, uns... ¡pam!...¡pim!...¡pom!...los feren adonar que 'ls hi tiraban un raig de colps de pedras, las que pegant á la porta d' ahont feyan l' aubada, despertáren á tothom y especialment al «Cabrerá» que donant forts lladruchs vá sortir furios embestint als músichs.

Ja haurán endevinat los que llegeixin aquesta feta, que 'ls músichs eran en Pauet y en Geróni lo barber.

El qu' acababa de cantar, quan va *ploure* aquella *pluja* de pedras era en Pauet.

Y es lo cas, que per depressa que 's vaiji quan succeheix una sorpresa aixís, may se té temps pera serenarse y poderli fer cara desseguida.

En Pauet, menos prácticich que 'l barber en traurers la guitarra que duya penjada al coll, pera correr ab mes desembrás, va tardar una miqueta mes que 'n Geróni, y al mateix temps al posarse á correr va tindre la desgracia de caurer y allavors fou quan lo «Cabrerá» tiránseli á sobre vá esqueixar-li las calsas y... sort vá tindre qu' encara rajaban pedras al bulto, com se sol dir, que féren fugir al «Cabrerá», que 's vá ficar dins sa casa pe 'l forat de la gattonera, engrandit á caixaladas per ell, y pe 'l qual sortia á donar espant als que de nit y confiats passaban per allí, sino pobre Pauet, li hauria costat ben cara la aubada!

PIPIAS

Lo senyó En Jaume Tremoleras ha ofert pera los próxims Jochs Florals que celebrarà la Societat «Rat Penat,» un premi consistent en un objecte artístich á la millor poesia de tema lliure que 'n sia digne.

Ho fem constar aixís á sollicitut del C. A. de dita societat á ff de que vaja al coneixement de tots, tota vegada que lo programa ja esta de temps confeccionat.

No esperabam menos de tan bon com dig-ne patriota.

VUYTS Y NOUS

Una senyora malalta demana una tassa de caldo á la criada, y aquesta 'l treu de l' olla poch moments després de haverhi tirat la carn.

Y al entrar al quarto s' encamina al balcó y ajusta 'ls porticons.

—Y ara ¿qué fas?

—No res, senyora, prengui 'l caldo, prengui 'l caldo.

La senyora s' acosta la tassa als llabis, ne béu un glob y exclama:

—¿Qué 'm portas aquí? Aixó no té such ni bruch.

—Ay senyora, com que 'l caldo encare no es fet, per aixó tancava 'ls porticons.

—¿Pero qui no t' ho feya advertir?

—Jo 'm figuraba que ab los porticons tancats no se 'n adonaria.

Se celebran exámens en una escola de nenas.

—Vamos á veure, pregunta l' inspector: que s' aixequi á respondrem la més aplicada. Silencio en tots los banchs.

L' inspector rumia, y exclama:

—Veig ab gust que al menos son vostés molt modestas. Llavors que s' aixequi la més guapa. Al sentir aixó, s' aixeca la clase en pes.

Una senyora regala una novela molt interes-sant á una nena de quinze anys

Mirada de bon parer, diu l' inspector á la senyor certa: pot pertanye la novela.

—No 'n passi cap cuidado, diu lo senyor: es una novela molt moral... una novela que pot llegiré á ulls cluchs.

Epígramas

Fent lo dómimo en Magi
—Tinch cap y qua—va di;
y li contesta en Pascual:
—No fa pas gayre que aquí
deyan qu' ets un animal.

Dels séus companys (coneixent
que se 'l rifavan) en Rius
va despedirse dihent:
—Abur minyons, divertius.

Y no havia dat un pas
quan ab molta sorna en Quim
li digué:—Si tú te 'n vas
ab qui vols que 'ns divertim?

S. Ustr.

Parlant del metje Rabassa
qu' es burro y molts fums se dona,
deya en Pere ab tó de guassa:
—Com á metje es cosa bona,
y jo fins crech que sab massa
y que al gran Pasteur supera.

Y va respondre en Soler:
—Ha fet una gran carrera
y si no 'l crech un *Pasteur*,
en cambi 'l crech un *pastera*.

Al apuntador digué
la cómica D.ª Elena:
—Jo ho sé tot, menos lo tros
quan queda fosca l' escena.
—D' aixó no 'n passi cap ansia,
l' apuntador respongué,
que 'l tros aquell, á las foscas,
ja li apuntaré ben bé.

CUCARACUCH.

Sr. President de la Societat Catalanista del *Rat-Penat*.

Es pera mí una distinció tan estimable com inmerecuda lo títol de «Soci honorari» de la societat de la vostra digna presidencia. Al acceptarlo donchs ab pler de la ànima, me consider lligat á mos consocis ab la dobla lligada de la devoció y la gratitud.

Prechvos, Sr. President, que los fassau participants de
mcs sentiments.

Palma 20 de Juny de 1887.

TOMÁS FORTEZA

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Primera tersa un girada
d' aquells qu' anáren á Orient
qu' al sentirne una tocada
de *total*, sempre amatent
deixo la *duas* marcada
si s' escau llytá un moment.

❖

Tens una *tres-hu invertida*
mes bonica qu' una rosa.
—*¡Tres* ximplet! *dos* soch hermosa
segona tinch gens de sal.
—No digas aixó nineta
sino del espant 'm balbas.
—Aixó ray pren aiga ab malbas
y sino prenla ab *total*.

ESTAPERET.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

I—Sa-ba-té.

P. M. SAN VICENS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfic

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritatjes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302